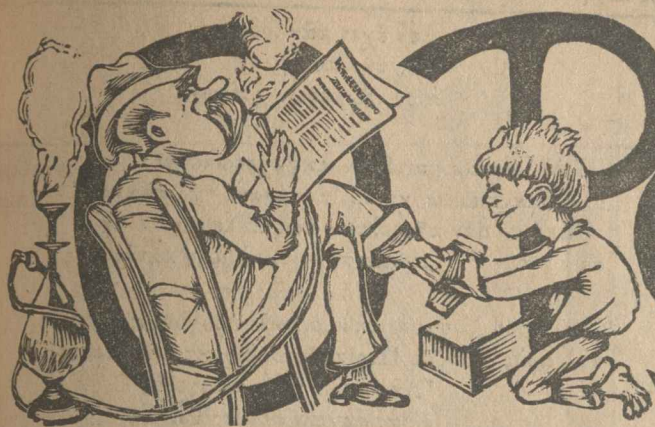

ΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστὸν καὶ δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνθακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—ὁ ἐκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Δεκατέσσαρες Ἀπρίλην,
ἔγῃκαν λυσσασμένοι σκύλοι.

Ποῦντος ἐνθακόσα καὶ ὄγδονταεφτά,
τῆς Βουλῆς μοσχάρια φεύγουν σιτευτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος εἰς τὸ Μεσολογγίον φέτος.

ἰ.—Κι' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο, θ' ἀφήσω κι' ἕνα κι' ἄλλο
ἐπὶ τοῦ Μεσολογγίου τὴν Ἐξοδὸν θὰ ψάλλω.

Σηκῶν τὸ κεφάλι
τὸν ἥλιον ν' ἀντικρύσω...
πανηγυρὶς μεγάλη
καὶ θὰ πανηγυρίσω.

Φλέγομαι νὰ πετάξω
σὲ δόξης ἐποχή,
κι' ἐμπρὸς μου νὰ κυττάξω
στρατοὺς τοῦ Κιουταχῆ.

Θέλω ν' ἀφήσουν πλέον
συγχρόνων ἀγελαίων
τὸν κόσμον τὸν συνήθη.

Καὶ πρὸς ἀνδρῶν Ἡρώα
νὰ κινηθοῦν ἀθρόα
τὰ νυσταγμένα πλήθη.

Θέλω νὰ συγκινήσω
κάθε σαχλὸ τσολιᾶ,
θέλω νὰ προσκυνήσω
τὰ κλέη τὰ παληὰ
βουδὸς χωρὶς μιλιᾶ.

Κανένας λιμαδόρος λόγο νὰ μὴ μᾶς βγάλῃ
καὶ νὰ μᾶς πῇ καὶ πάλι
τῆς ἰδίας σαχλαμάrais,
τῆς ἄραις καὶ τῆς μάrais.

Κύτταξε τὰ βουνά,
κύτταξε καὶ τοὺς λόγγους,
κι' ἄκου, τεμπελχανᾶ,
βαρεῖς Τυρταίων φθόγγους.

Μὴ Σαρδαναπαλίζης, μὴ στρώνῃς τὴν ἀρίδα,
θυμήσου καὶ λιγάκι πῶς ἔχομε πατρίδα,
καὶ σήμερα, κλεινέ,
χωρὶς εἰκοσιένα
δὲν θὰ χεῖς καφφενέ
νὰ συζητῇς μ' ἐμένα.

Ἐξοδὸν Μεσολογγίου χαρωπὸς πανηγυρίζω
καὶ τὸ γένος ἠλεκτρίζω.
Δεῖξε τὸ γενναῖο χέρι
καὶ τὸ στήθος τὸ δασύ,
κι' ἐξοδὸν, βρὲ χασομέρη,
πανηγύρισε καὶ σύ.

Στρῶσε δάφναις, στρῶσε βάγια
σὲ καμπόσους πατριώταις,
ποῦ θὰ πᾶνε, βρὲ κανάγια,
νὰ γενοῦν πανηγυριώταις.

Ἐξοδὸς Μεσολογγίου καὶ Βαγίων Κυριακή!..
τί μεγάλα γεγονότα!...
κι' ἄρχισαν καὶ βαρελὸτα
νὰ βροντοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Κι' ἂν τὴν Ἐξοδὸν δὲν βλέπῃς τῶν προγόνων ἐξ αἱμάτων
κι' αἰμοχρόων νεφελῶν,
πῶς τὴν Ἐξοδὸν θὰ ψάλλῃς τῶν συγχρόνων ἐκ τελεμάτων,
ἐκ βορβόρων κι' ἐξ ἐλῶν;

Ἄν δὲν μ' πᾶρεσαι νὰ δῇς
τὰς ἐξόδους τῶν προγόνων,
πῶς καὶ σύ θὰ τραγουδῇς
τὰς ἐξόδους τῶν συγχρόνων;

Ἄν μὲ τοὺς μεγάλους τόνους
δὲν μετεωρίσῃς, κτῆνος,
τῶν ἀρχαίων εὐκλειῶν,
πῶς θὰ ψάλλῃς χαρμωδῶς

μετεωρισμούς συγχρόνους
μετεώρων κοιλιών;

Ἴδου τὸ Μεσολόγγι,
κι' ἄς μᾶς ἔυπνήσουν φθόγγοι
τῶν πολιορκημένων.

Καὶ τοὺς δαυλοὺς ἄς ψάλλῃ
ἐκεῖνου τοῦ Καψάλλῃ
φωνή τῶν σκλαδωμένων.

Ἦρωες Μακεδόνες,
ποῦ τοὺς τιμοῦν ἀγῶνες
ἀμύνης κρατερῆς.

Μ' ἄργα προβάινουν βήματα
νὰ στέψουν νίκης μνήματα
καὶ μνήμης ἱερᾶς.

Ἀντίκρυσε λεπίδες,
φωτισαῖς, ἀστροπελέκια,
κύττα καὶ πυραμίδες
ἀπὸ παλῆς τουφέκια.

Κύττα κι' ἀπὸ καινούρια τοῦ Μάνλιχερ τρανὰ
καὶ σύγκρινε τάρχατα μὲ τὰ σημερινά.

Μπρὸς στὸ παλὴ τοῦφέκι,
'μπρὸς στὸ παλὴ σπαθί
μιά Δόξα παραστέκει,
ποῦ πάει νὰ χαθῇ.

Τάχει γιὰ συντροφιά της
κι' ὅλη τὴν ὡμορφιά της
σ' ἐκεῖνα τὴν ὀφείλει.

Καὶ χρυσοστεφανώνει
τὸ πρόστυχο μηλίδι
κι' αὐτὸ τὸ καρποφύλλι.

Ἄλλ' ὅμως καὶ τὰ νέα κυττάζει τῶν συγχρόνων,
καὶ μέσ' στ' αὐτὴ μου τώρα
ψελλίζ' ἡ λευκοφόρα:
σὺ μὲ τὸν Περικλέτο στεφάνωσέ τα μόνον.

Τοῦτα τὰ τωρινὰ
θέλουνε τεμενᾶ,
προσκύνημα Σουλτάνου.

Τάρμακα τὰ νεώτερα
λαμποκοποῦν ἀνώτερα
κάθε φωτοστεφάνου.

Τῆς πάλαις τῆς παλαιᾶς,
τὰ παλαιογυαγάνια,
τὰ κρύβει σὲ στεφάνια
καὶ τριανταφυλλιαῖς,
μᾶ' μπρὸς εἰς τῆς δικαῖς μας περὶ χωρὶς ἐγκώμιο
κι' ὦρα καλὴ, φωνάζει, κι' ἀπὸ τὸ πεζοδόρμιο.

Τί πρόστυχη, χυδαία,
ἀπισθοδρομικὴ,
κι' ἡ Δόξα τῶν προγόνων.

Δὲν ἔχει καὶ ἰδέα
γιὰ τὴν πολεμικὴ
τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἡ Δόξα τῶν πατέρων καταχρεωκοπεῖ,
δὲν ξέρει πῶς οἱ χρόνοι περᾶσανε τῆς πλάνης,
κι' ἀκόμη δὲν τῆς εἶπαν πῶς πόλεμος θά' πῃ
σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα πόλεμος νὰ μὴν κάνῃς.

Πάλι προγόνους κύτταξε, πάλι προγόνους βλέπε,
καὶ πρὸς Ἡρῶα, Περικλῆ, τὰ βήματά σου τρέπε.

Ἄκου καὶ πάλι φλογερὸς
ῥῶδ' ἀρχαίου φθόγγου,
κι' ἂν δὲν γινόνταν ὁ χορὸς
ἐκεῖνος τοῦ Ζαλόγγου,
δὲν θά' μπορούσαμε κι' ἐμεῖς σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
νὰ κάνουμε καὶ μπάλ ντ' ἀνφάν καὶ κοστουμέ χοροῦ.

Ἄν' στ' ἄλογα τῆς ἀστραπῆς
δὲν εἶδες τοὺς παλῆς ἱππεῖς
νὰ γίνωνται θυσία.

Πῶς θά' σοῦ μείνῃ, βλάκα, νοῦς
νὰ ψάλλῃς καὶ σημερινούς,
ποῦ βγαίνουν ἱππασία;

ὦ Μεσολόγγι λαμπερό,
παντοῦ δαυλὸς ἀνάθει...
σκόρπα τὸ φῶς τὸ φλογερὸ
νὰ φωτισθοῦν οἱ σκλάβοι.

Ἐμπνεύσετέ τους, πρόδρομοι, νὰ ψάλλουν ἀναστάσιμα
'στὰ χρόνια τοῦτα τὰ νεκρά,
κι' ἐμεῖς νὰ κλάψουμε πικρὰ
πῶς ὅλοι μας δὲν πῆραμε τῶν Ἰταλῶν παράσημα.

Τὴν σκλάβοι σεῖς ἐμπνεύσετε τὴν πάλαι νὰ φουκτώνῃ,
ὅμως ἐμπνεύσετε κι' ἐμᾶς
τὰς νέας φύσεις τὰς θερμὰς
νὰ τὴν συστήσωμε θερμῶς στὸν κύριον Τιτόν.

Ὅσοι φούκτωσαν μ' ἐλπίδα
τῆς ἀμύνης τὴν λεπίδα
'στὴν ἑλληνικὴ πατρίδα.

Ὅσοι φτέρωσαν ψυχαῖς
νέοι πρόδρομοι μεγάλοι,
καὶ στῆς πρώταις ἐποχαῖς
ἔφεραν τὸν νοῦ μας πάλι.

Τοῦτοι πρέπει μοναχὰ μὲ σκιαῖς ν' ἀνταμωθοῦν
ἐλευθερωτῶν προδρόμων,
κι' ἀπὸ τούτους μοναχὰ πρέπει νὰ στεφανωθοῦν
μνήματα γιγαντοσώμων.

Ὅποιος ὅμως ἀπὸ μᾶς, Περικλέτο στραβοσκελῇ,
νὰ πανηγυρίσῃ θέλει
μαχητῶν ἐνδόξων ἄθλους εἶναι γιὰ τὰ πανηγύρια,
καὶ καλλίτερα νὰ πίνῃ καὶ νὰ σπάξῃ τὰ ποτήρια.

Μὲ ρομφαίαν ἀστραπῆς
δίχως τίποτα νὰ πῇς

σὲ προγόνων τύμβους ἔλα,
ποῦ φοροῦσαν φουστάνελα.

Κύτταξε κι' αἰμάτων ρεῖθρα...
νὰ μεγάλη κολυμβήθρα,
ποῦ ψυχὴν καὶ νοῦν καθαίρει
καὶ πρὸς οὐρανὸν μᾶς φέρει.

Τρόχιζε σὲ μνήματα
τοῦ σπαθιοῦ τὴν κόψιν...
νίψον ἀνομήματα
καὶ μὴ μόνον ὄψιν.

Κι' ἀφοῦ δίχως προσφωνήσεις
σὺν γενναῖος ἀκονίσῃς
τὴν ξυλένιχ σακαράκα,
τρέξε κάνε πατατράκα.

Κι' ἄρχισε γιὰ τὸ καρβέλι
νὰ σπαθίζῃς μανιώδης,
καὶ καθήμενος εἰς ἑλῆ
ψάλε πυρετοῦς ἐλώδεις.

Μεσολογγίου σήμερον πανηγυρίζω
καὶ χαρούμενος δακρύζω,
καὶ μπροστὰ μας βάγια, δάφναις, μύρτα, πασχαλιαῖς,
καὶ σοῦ δίνω καπελιαῖς.

Καὶ πάλι πατριωτισμός,
βρὲ Φασουλῆ, σ' ἐρέθισε,
καὶ νέος ἐνθουσιασμός
παράφορος σ' ἐμέθωσε.

Μεσολογγίου μ' ἔφερες νὰ δῶ στὸ Μεσολόγγι
καὶ γὰρ μου ν' ἀντιλαλοῦν φρικτῶν πολέμων βόγγοι.
Πάλι σὲ Πολυάνδρεια, βρὲ Φασουλῆ, μὲ φέρνεις,
κι' ἐκεῖ τοὺς ἥρωας μετρῶν

νὰ κάμω καθαρμοῦ λουτρόν,
καὶ νὰ μὴν εἶμαι σὺν καὶ πρὶν γενναῖος Ποσειδῶν.

Φ.— Μὰ πόσα' πήρες ἀπ' αὐτά,
βρὲ Περικλέτο, τὰ λεφτά,
ποῦ τάφησε γιὰ τοὺς πτωχοὺς ὁ Βίκτωρ στὸν Μερχοῦρη;
Π.— Κι' ἐδῶ μοῦ λὰς γιὰ χρήματα, ξετσίπωτο γαϊδούρι;

Φ.— Δεῖ δεῖ χρημάτων, ἀδελφέ,
'στους χρόνους μας τοὺς θετικούς,
καὶ σήμερον χωρὶς λουφῆ
δὲν ἔχεις ὄρεξιν, νὰ ἀκούς
μῆτε τοὺς ἀνδρας τῆς Βουλῆς,
μῆτε μ' ἐκείνους νὰ μιλήσῃς
τοὺς ἱσχυροὺς τῶν προγόνων,
καὶ νὰ χελῶς ν' ἀναπολήσῃς
τὰ κλέη τῶν ἀγόνων.

Ἐν τούτοις κάνε, Περικλῆ, τὸν ἐνθουσιασμένο
μέσ' στὸν αἰῶνα τοῦ παρὰ τὸν τρις εὐλογημένο,
θυσίαζε σὲ Μαμμωνᾶ χρυσοῦς θυσιαστήριον,
καὶ τραυλίζε μὲ τοὺς τραυλοὺς
γιὰ τῶν προγόνων τοὺς δαυλοὺς,
καὶ φέγγε τὰ Σαραφικά καὶ τὸ Χρηματιστήριον.

Μεσολογγίου Μπόρσας γύριζε
τῶν ἐνθουσιασμένων,
κι' ἐξόδους πανηγυρίζε
τῶν πολιορκημένων.

Καὶ βᾶστα σὲ παρακαλῶ,
ξυλένιχ παπαγάλο,
εἰς τὴν χεῖρ τὸν δαυλὸ
καὶ μὴ συχνάτσα σ' ἄλλο,
καὶ τὴν παλῆ δόξαζωντας καὶ τὴν καινούρια ράτσα
μὴ νὰ κυττάξῃς τὸν δαυλὸ καὶ δέσῃς τὴν συχνάτσα.

Π.— Τί λόγια, βρὲ, μοῦ τσαμπουνᾷς;
κι' ἐξόδους πάλι κοπανᾷς;

Ἐσὺ μ' αὐτὴν τὴν ἔξοδον ἐπῆρες τὸ κεφάλι μου,
 καὶ ἐγὼ θρηνῶ τὸ χάλι μου,
 καὶ βγάζω τὰ τεφτέρια μου καὶ ἐξόδων σούμαις κάνω
 καὶ βλέπω πῶς ἐπλήθυναν καὶ μετὰ τὸ παραπάνω.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον μοῦ λές καὶ ἐγὼ σοῦ λέω πρίτσ,
 καὶ σκέπτομαι μελαγχολῶν
 ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν
 πῶς τώρα βγῆκε τοῦ συρμοῦ παιχίδι καὶ τὸ μπρίτσ.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὕμνεῖς ἡρώων ὑπερτέρων
 τῶν νόμων τῶν κοινῶν,
 καὶ ἐγὼ κυττῶ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς Βουλῆς πατέρων
 τοῦ ρουσφετιοῦ τρανῶν.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὕμνεῖς τῶν περιδόξων θρύλων
 νὰ χάσκουν μερικοί,
 καὶ ἐγὼ τὴν ἔξοδον ὕμνω μεταναστῶν ποικίλων
 γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.

Ἐσὺ μνημόσυνον τελεῖς
 ἡμέρας ἱερᾶς,
 καὶ ἐξόδους τῶν ἀναπολεῖς
 ἐκείνης τῆς φρουρᾶς,
 καὶ ἐγὼ κυττῶ τὴν ἔξοδον ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν
 κηφῆνων κλασικῶν.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὕμνεῖς μετὰ ῥήτορας στωμύλους
 καὶ ἐγὼ κυττῶ τὴν ἔξοδον τοῦ μπόγια γιὰ τοὺς σκύλους.
 Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὕμνεῖς ἐκείνην ὁλοένα
 καὶ ἐγὼ ζητῶ διέξοδον τῆς φτώχειας νὰ γλυτώσω...
 Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα,
 μὰ τὸ σκυλὶ τοῦ Βασιλῆα ξεφεύγει κάθε τόσο.

Ἐξόδους κάνει μόνο του καὶ τὰ σοκάκια πέρνει
 καὶ τὴν Αὐλὴ καὶ τῆς Ἀρχαῖς σὲ ταραχὴ τῆς φέρνει,
 καὶ γιὰ φαντάσου, Φασουλῆ, τί ροιζικὸ θὰ τῶχῃ
 ἂν ἔξαφνα πιασθῇ καὶ αὐτὸ στοῦ μπόγια τὴν ἀπόχῃ.

Φ.—Καὶ ἐμὲ μ' ἐλύπησε πολὺ τοιοῦτου σκύλου χάσιμο...
 κλαίω τὸν σκύλο τὸν ἄθρο
 καὶ ψάχνω μήπως τὸν εὕρω,
 καὶ ὅποιος τὸν εὕρῃ πιθανὸν νὰ πάρῃ καὶ παράσημο.

Π.— Τὴν ἔξοδον παραίτα, Φασουλῆ,
 καὶ κλάψε τὸ χαμένο τὸ σκυλί,
 κλάψε τοῦ Παλατιοῦ τὸ λατρευτὸ,
 καὶ λὲν πῶς ἐπερώτησι γι' αὐτὸ
 θὰ κάνουνε καὶ μέσα στὴ Βουλῇ.

Φ.— Τὴν ἔξοδον καὶ ἐγὼ πανηγυρίζω
 ἔμπρὸς σὲ Πολυάνδρια μεγάλη,
 τὸν Κιουταχῆ γενναίως ἀντικρύζω
 καὶ ἀτρόμητος τὸ βάζω στὴ φευγάλα.

Τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα τῶν θαυμάτων,
 ποὺ γέννησε καὶ σὲ τὸν τρωγλοδύτην,
 ἐντὸς ἐλῶν τὴν βλέπω καὶ τελεμάτων
 ὡς ἀναδυομένην Ἀφροδίτην.

Μεγάλῃς μουσικῆς ἀκούω μέλος
 καὶ ὅπου σταθῶ κυττάζω μαῦρον ἔλος
 καὶ μετὰ δαυλοὺς προγόνων ἀφελῶν
 ἀνερευνῶ τὰ βάθη τῶν ἐλῶν.

Ἐπάνω τῶν τὸ κράτος ἐπιπλέει
 μ' ὅλα τῆς Ρωμαιοσύνης μας τὰ κλέει
 καὶ ἀπὸ ξηρᾶς φωνάζουν καὶ θαλάσσης
 εὐὰν εὐοί, τελεματωθεῖσα πλάσει.

Κώνωπες ἐξορμῶν ἀνωφελεῖς
 καθὼς ἡ ῥητορεία τῆς Βουλῆς,
 καὶ τραγουδοῦν τὰ χεῖλη γλωσσικῶν
 τὴν ἔξοδον ἀνωφελῶν κωνώπων.

Καὶ τῶν ἐλῶν οἱ κώνωπες ἐκείνοι,
 ὅπου πετοῦν τριγύρω κατὰ σμήνη,
 γεννῶνε κάθε τόσο πυρετοὺς
 γι' ἀξιωμαχοὺς Στόλους καὶ Στρατοὺς.

Μὰ νάσου μονοπόλιον κινίνης
 καὶ παύ' ἡ τόση θερμὴ τῶν πολέμων,
 καὶ ὁ πυρετὸς ἀρχίζει τῆς εἰρήνης
 καὶ ὁ τόπος ἡσυχάζει πανευδαίμων.

Δὲν σείνουν τηλεδόλων πλέον γδοῦπι
 κάθε τῆς Ρωμαιοσύνης ὁροπέδιον,
 καὶ ὁ Θεοτόκης γίνεται κουνούπι
 μόνο γιὰ τῶν ἐλῶν τὸ νομοσχέδιον.

Π.— Καὶ ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ μου, μαῦρον ἔλος
 κυττάζω δεξιὰ καὶ ἀριστερά,
 καὶ ἀρπάζω ραμπαδόξυλο στὸ τέλος
 καὶ σὲ ξυλοφορτώνω στὰ γερά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ζήτω τῆς Μανδολινάτας, ὅπου στὸ Βασιλικὸν
 ἦρε θρίαμβον μεγάλον, θρίαμβον μοναδικόν.
 Πρῶτοι τὴν χειροκροτοῦσαν Πρίγκηπες καὶ Βασιλεῖς
 καὶ δικαίως ἐφημίσθη μ' εὐφημίας δαψιλεῖς.

Στὸν Νεολόγον τῶν Πατρῶν θερμὸν συγχαρητήριο
 ποὺ χαίρων ἐγκαινίασε δὲ δικό του πιστήριον,
 καὶ στὸν Παπανδρεόπουλον οἱ πάντες δημοφώνως
 εὐχῆθησαν τὸ φύλλον του νὰ γίνῃ Δόντρας Χρόνος.

Νέον ἡμερολόγιον τὸ Τριφυλικόν,
 τερπνότατον ἀληθινὸ καὶ ψυχγωγικόν.
 Ἐμμετρος ὕλη καὶ πεζὴ μετὰ ποικιλίαν πρώτης,
 ὁ Νίκος ὁ Λαμπρόπουλος καλαίσθητος ἐκδότης.

Ἐμπορος γνώστης τῶν ἐδῶ καὶ ὅλης τῆς Ἰδρυογείου,
 Σωκράτης ὁ πασίγνωστος, ὁ Παπαγεωργίου,
 μὰς ἦλθε ραδιότατος ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν
 μετὰ τῶν θαυμαστῶν συρμῶν ἐπίζηλον σωρείαν
 πρὸς νέον πάλιν πλουτισμὸν τῶν δύο γνωστοτάτων
 αὐτοῦ Καταστημάτων,
 ποὺ στοῦ Σταδίου τὴν ἐδὸν κάνουν σοῦξὲ μεγάλο,
 τὸ πρῶτο δώδεκ' ἀριθμός, σαραντατρία τᾶλλα.